

vedrørende censorer), og at lærerrådet ved Danmarks Lærerhøjskole, der dels varetager den videre uddannelse af folkeskolens lærere, dels vil give en uddannelse, der svarer til seminariernes uddannelse i liniefag og pædagogiske specialer, udpeger et medlem af rådet.

- 4) Da optagelse på seminarierne foruden på grundlag af højere forberedelseksamen som hidtil vil kunne ske på grundlag af studentereksamen, anser man det for naturligt, at der gives undervisningsdirektøren for gymnasieskolerne en lovfæstet ret til at tiltræde rådet, når det behandler spørgsmål om adgangen til seminarierne. En tilsvarende ret har øvelsesskolerne både efter den gældende lov og efter lovforslaget, for så vidt angår sager der vedrører disse skoler.

Man anser i øvrigt ministeren for berettiget til herudover at supplere seminarierådet med særligt sagkyndige, f. eks. hvis rådet behandler spørgsmål, der vedrører andre undervisningsområder, ligesom det vil være naturligt, at undervisningsdirektøren for ungdomsundervisningen eller en repræsentant for denne i visse tilfælde tiltræder rådet.

Til § 5.

Som anført foran under 2 er betingelserne vedrørende vandel, sygdom og legemlig mangel samt egnethed for lærergerningen udeladt. Bestemmelsen er udformet sådan, at enhver, der har bestået højere forberedelseksamen eller studentereksamen, betragtes som kvalificeret til at begynde læreruddannelsen.

I stk. 2 er der indføjet en hjemmel for undervisningsministeren til at sidestille anden uddannelse med højere forberedelseksamen og studentereksamen, da man finder det rimeligt, at aspiranter, der på anden måde har dokumenteret, at de har det nødvendige kundskabsniveau, fritages for at aflægge eksamen af hensyn til optagelsen på seminarierne.

Bestemmelsen i stk. 3 skyldes, at seminariernes kapacitet uanset meget betydelige udvidelser i de senere år ikke er og næppe i de første år efter lovens ikrafttræden vil være tilstrækkelig til, at alle kvalificerede ansøgere vil kunne få plads. Det må derfor forudses, at det endnu i en række år kan blive nødvendigt at afgøre, hvilke af en række kvalificerede aspiranter der skal optages på seminarierne. Denne afgørelse bør formentlig som afgørelsen om optagelse efter den nugældende ordning (bekendtgørelse af 5. april 1955 om uddannelse af lærere til folkeskolens § 1) træffes af seminariernes rektorer efter forhandling i lærerrådet, men af hensyn til det ønskelige i, at de forskellige seminarier følger en nogenlunde ensartet praksis på dette punkt, har

man fundet det rigtigst at foreslå, at der kan fastsættes almindelige retningslinier for rektorernes afgørelser. Om sådanne retningslinier bør fastsættes, og hvordan de i så fald bør udformes, vil i nogen grad bero på, om seminarierne, der allerede under den gældende lov arbejder med disse problemer, i fællesskab kan finde frem til en tilfredsstillende ordning.

Selv om man som anført næppe foreløbig vil kunne give alle ansøgere, der har bestået højere forberedelseksamen eller studentereksamen adgang til seminarierne, opnår man ved den foreslåede formulering af adgangsbetingelserne, at den gruppe ansøgere, der ikke bliver optaget, klart vil være afvist på grund af pladsmangelen. Dette må for så vidt anses for en fordel i forhold til den nugældende regel, som den tilsvarende gruppe for øjeblikket kan omfatte både aspiranter, der er kvalificerede, men som der ikke er plads til, og aspiranter, som har været ladet ude af betragtning, fordi de blev anset for uegnede, hvilket har kunnet give erhvervslivet og andre uddannelser, som de pågældende måtte søge over i, en vis skepsis over for gruppen som helhed.

Man anser det ikke for nødvendigt at give en udtrykkelig regel i loven om, at aspiranterne skal give visse oplysninger om deres alder og tidligere beskæftigelse m. v., som det vil være naturligt at indhente på et skema til ansøgning om optagelse på seminarierne.

De enkelte aspiranters alder vil kunne få betydning ved afgørelsen af, hvilke ansøgere et seminarium bør optage, hvis der er flere kvalificerede ansøgere, end der er plads til. Man mener imidlertid ikke, at der er grund til at opretholde den almindelige aldersbetingelse for optagelsen, som findes i 1954-lovens § 3 a). De forkundskaber, som kræves efter lovforslaget, vil normalt forudsætte enten to års undervisning til højere forberedelseksamen efter en skolegang på antagelig 10 år eller gymnasieundervisning, og aspiranterne vil herefter sjældent være under 18½ år, hvilket ikke afviger væsentligt fra den alder, der kræves for øjeblikket. Fastsætter man en højere aldersgrænse, kan det befrygtes, at en del interesserede vil søge beskæftigelse i erhvervslivet eller overgå til studier uden en sådan aldersgrænse, og det ville formentlig blive et betydeligt antal kvalificerede unge, der hermed blev unddraget seminarierne. Hertil kommer, at den samlede uddannelsestid efter forslaget i almindelighed vil blive et halvt år længere end nu, og at den nugældende mindstealder ved dimissionen, 22 år, normalt vil være nået ved uddannelsens afslutning. Man bør derfor næppe ved en minimumsalderbetingelse ud-